

G r e h.

Miško je bil deček, komaj dvanajst let star. Imel je dobre in pobožne starše, ki so ga za vse dobro vnemali in ga pri vsakej priložnosti opominjali, da se naj boji in ogiblje greha kot največjega zlá na svetu. Miško je svoje starše ubogal ter jim delal veliko veselja.

V jeseni, ónem prijetnem času, ko so hruške, jabolka in breskve zrele, obhajal je Miško svoj god. Starši so ga ta dan bogato obdarovali in mu privolili, da sme tudi svoje tovariše k sebi povabiti in se ž njimi igrati. Večjega veselja bi mu njegovi starši ne bili mogli narediti.

Miškovi tovariši pridejo ter gredó na vrt, da se ondu igrajo. Na lepem in velikem vrtu je imel tudi Miško svoj poseben vrtec, ki je bil s cveticami in ovočnim drevjem nasajen. Ob vrtnem plotu je stalo nekaj mladih breskev, ki so to leto prvi sad obrodile. Lepo je bilo gledati debele, žametasto kosmate in rumeno-rudeče breskve, ki so tako prijetno po vejah visele. Marsikatera roka bi bila rada segla po njih.

Ali Miško reče: „Teh breskev se ne smemo pritakniti, oče mi so to ostro prepovedali, ker je to prvi sad, ki so ga mlada drevesca obrodila. Na mojem vrtcu imam tudi jaz različnega ovočja; idite z menoj, ondu ga smemo trgati. Le hitro, da nas breskve v greh ne zapeljejo!“

Nato rekó tovariši: „Danes si ti gospodar na vrtu, ker danes je tvoj god. Ali nijsi danes za jedno leto starejši? Mar želiš, da bi bil vedno otrok, ter bi te starši vedno opominjali in svarili. Pridi jedenkrat na naš vrt! Na našem vrtu nam nihče ne brani ovočja trgati, kolikor se nam ga le poljubi. Na našem vrtu imamo popolno svobodo!“ — Tako so govorili Miškovi tovariši.

Miško jim reče: „Oh, nè, nè! Oče mi so ostro prepovedali in očetova prepoved mi je sveta. Idite z menoj v moj vrtec, ondu se bomo prijetno igrali in trgali ovočje, kolikor se nam ga bode poljubilo.“ — Tovariši odgovoré: „Tvoj oče te ne vidijo, in kako bi tudi mogli znati, kdo je breskve trgal? Ako te povprašajo, porečeš jim, jaz tega ne vem.“

„Sram vas bodi!“ odgovori Miško, „laž je greh, in rudečica na mojem licu bi me lahko izdala.“

Nato reče najstarejši izmed tovarišev: „Miško prav govori. Poslušajte me, jaz znam za drug pripomoček. Glej, Miško, mi hočemo breskve sami utrgati, in ti potem lahko rečeš, da jih ti nijsi utrgal.“ Miško in drugi njegovi tovariši v to privolijo, ter utrgajo breskve, ki si jih razdelé med sabo.

* * *

Ko je bila že temá, razidejo se dečki vsak na svoj dom; a Miško ostane sam na vrtu, ker se je bal pred očeta stopiti. Če je le slišal v hiši kaj zapopotati, ustrašil se je, in grôza ga je bilo nocojšnega večera.

Zdaj pridejo oče sami na vrt. Ko Miško njihove stopinje začuje, takój zbeží na drug konec vrta, tja doli v svoj vrtec. A oče gredó, ter ugledajo, kako so otroci mladim drevescom vse ovočje obrali; žalostni vzdihnajo ter zakličejo: „Miško! Miško! kje si?“ — Ko Miško svoje ime sliši, še bolj se ustraši, ter se strahu po vsem životu trese.

A oče pridejo do njega in mu rekó: „Tako tedaj ti delaš na svoj god meni in materi v zahvalo. Obral si mi drevesca najlepšega sadja, katerega sem ti prepovedal!“

Miško jokajoč odgovori: „Nè, oče! jaz se drevesec niti dotaknil nijsem! Mogoče, da so to storili moji tovariši.“

Nato primejo oče Miška za roko, peljejo ga v hišo, postavijo ga k luči in mu rekó: „Ti se tedaj hočeš svojemu očetu še celó lagati?“

Miško obledí, ter jokaje očetu vse izpové, kako se je zgodilo.

Oče mu rekó: „Od danes ne smeš več na vrt!“

Nato se oče obrnejo ter otidejo iz hiše. — Miško nij mogel vso noč spati; strah ga je bilo samega v temnej sobi, in če je tudi malo zaspal, vznemirjale so ga hude sanje. Take nemirne noči Miško še nij imel, kar živi na svetu.

* * *

Druzega dné vstane Miško bled, ves prepaden in otožen. Materi se je otrok zeló smilil. Zato rekó očetu: „Glej! Miško je žalosten, žal mu je storjenega pregreška in vrt, ki mu ga si zaprl, mu je podoba zaprtega očetovega srcá.“

Oče odgovoré: „Prav je, da mu je žal, ravno zato mu sem zaprl vrt.“

„Oh,“ rekó mati, „smili se mi, ker tako žalostno začénja novo leto svojega življenja.“

„Prav je takó; naj mu bodo prihodnji dnevi veselejši,“ odgovoré oče.

* * *

Čez nekaj dni rekó mati zopet očetu: „Bojim se, da Miško dvomi o ljubezni, ki jo imaš do njega.“

„Kaj ti ne pade na um!“ rečejo oče, „njegov pregrešek mu pravi, kako mu je misliti o meni. Do sih dob je užival najino ljubezen, a zdaj naj se uči to ljubezen spoznati in spoštovati, da si jo zopet pridobi.“

„Ali se mu pa tvoje obnašanje proti njemu ne zdi preveč resno in preostro?“ —

Oče odgovoré: In če tudi! Modrost naj ga uči, da je moje obnašanje proti njemu pravično. Z nepokorščino je izgubil mojo ljubezen, s pokorščino naj si jo zopet zasluži. Tega sem prepričan, da to tudi stori, ker se mu vidi, da ga boli njegov pregrešek.“

* * *

Ko je nekoliko dni preteklo, pride Miško zjutraj zgodaj z mirnim in veselim srcem iz svoje spalnice. Vse, kar so mu starši za god dali, zložil je v košarico ter nesel očetu in materi.

Oče to vidèč, vprašajo ga: „Kaj pa to, Miško?“ Deček odgovori: „Oče mati, jaz nijsem vreden vajinih dobrot, vajine ljubezni, zatorej vama prinesem nazaj vse, kar sta mi dala. A moje srce mi pravi, da danes začnem novo življenje. O prosim, odpustita mi, in vzemita moje srce in vse, kar mi je vajina ljubezen darovala, v zahvalo in v spomin mojega poboljšanja.“

Oče objamejo Miška, stisnejo ga na svoje prsi, in ga poljubijo; tudi mati storé tako, in gorke solze se jim uderó po licih, vidèč, da imata tako dobrega otroka.

Mladino ljub,